

димъ къмъ високия таванъ. По едно време на вратата се почука: слугинята го канѣше да заповѣда на вечеря. Той се извини, че нѣма да отиде, и помоли за чаша чай. Не му се гледаха хора, не му се приказваше. После, рано, както никога, легна.

На сутринята стана поуспокоенъ и бодъръ: следъ два-три часа щѣше да трѣгва обратно, и тая приятна увѣреностъ надвиваше всичко друго. До трѣгването, прегледа още веднажъ болния, успокои него и близкитѣ му, после заедно съ младия господинъ отидоха да види фабриката. Три голѣми каменни здания, край които течеше канализирана рѣкичка, трѣпнѣха отъ грохота на трансмисии, лостове, даращи и чепкала. Момичета въ шалчета, съ весели детски очи, възпалени отъ нощна работа, внимаваха за безброй вретена, наредени като на училищни смѣталки. Мжже, изпити и брадясали, бѣха впрегнати въ станове: всѣка секунда машинитѣ отваряха челюсти, и между тѣхъ бързо, като пѣргаво животинче минаваше сновалката. Дрипави хлапетии пренасяха изъ двора човали дрепъ. Младиятъ фабрикантъ показа на доктора новитѣ постройки: спални, бани, трапе-